

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/143/2024
Identifikačné číslo spisu:	1515202533
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1515202533.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne: M. L., nar. XX. X. XXXX, Q. K., L. XXX/X, zast. advokátom JUDr. Vladimírom Gembickým, Piešťany, E. Belluša 8, proti žalovanému: AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., Bratislava, Panónska cesta 39, IČO: 47 918 101, zast. advokátkou JUDr. Emíliou Kosibovou, Bratislava, Hraničná 13, o zaplatenie 7.854 eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 12C/54/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2024 sp. zn. 4Co/67/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania priznáva v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 23. novembra 2021 č. k. 12C/54/2015-299 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 7.854 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 07. 11. 2014 do zaplatenia a náhrady trov konania z dôvodu nároku na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Škoda Octavia s EČ: B. a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 48 ods. 1 OZ, § 597 ods. 1, 2 OZ, § 619 ods. 1 OZ, § 623 ods. 1 OZ, § 624 OZ, § 625 veta prvá OZ, § 626 ods. 3 OZ, § 627 ods. 1 veta druhá OZ, § 2 písm. l) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOS“), § 2 písm. m) ZOS, § 4 ods. 1 písm. a), b) a g) ZOS, § 18 ods. 1 až 10 ZOS. Konštatoval, že uvedené predpoklady úspešného uplatnenia reklamácie sú zahrnuté aj v Reklamačnom poriadku žalovaného, ktorý je zverejnený aj na internetovej stránke žalovaného.

1.2. Vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu súd považoval žalobu žalobkyne za nedôvodnú, preto ju v celom rozsahu zamietol. V konaní mal za preukázané a nesporné, že medzi stranami sporu došlo uzavretím kúpnej zmluvy ku vzniku právneho vzťahu, ktorý posudzoval ako spotrebiteľský. V konaní zároveň mal za nesporné, že žalobkyňa si dňa 27. 8. 2014 (t. j. 21 dní od

prevzatia vozidla) uplatnila u žalovaného reklamáciu a následne dňa 7. 11. 2014 od kúpnej zmluvy odstúpila. Podstatnými dôvodmi reklamácie (ako aj odstúpenia od zmluvy) boli najmä vadné súčiastky (technické agregáty) vozidla - EGR ventil (žalobkyňou nesprávne uvedený ako ERG ventil), spojka a dvojhmotný zotrvačník, ako aj nedodanie potrebných dokladov k evidencii vozidla (doklady o montáži a schválení ťažného zariadenia). Uviedol, že z listinných dôkazov vyplynulo, že reklamačné konanie začalo dňa 27. 8. 2014 a zákonná 30-dňová lehota na ukončenie reklamačného konania uplynula žalovanému dňa 27. 9. 2014. Z potvrdenia, ktoré je súčasťou protokolu o reklamacii, ako aj z poštového podacieho hárku mal za zrejmé, že žalovaný reklamačné konanie ukončil dňa 25. 9. 2014 (teda pred uplynutím lehoty uvedenej v ust. § 18 ods. 4 a ods. 9 ZOS). Neprihliadol na argument žalobkyne, že reklamačné konanie začalo už dňa 26. 8. 2014 (pri jej údajne prvej návšteve prevádzky žalovaného v Trenčíne za účelom uplatnenia reklamácie), nakoľko vyhodnotil, že svoje tvrdenie o neprítomnosti poverenej osoby žalovaného v jeho prevádzke, a teda nemožnosti riadne uplatniť reklamáciu, žiadnym spôsobom nepreukázala. Uviedol, že ak by aj tomuto tvrdeniu žalobkyne bez dôkazného preukázania uveril, k vybaveniu reklamácie by aj v tomto prípade došlo v lehote 30 dní od jej uplatnenia, keďže písomný doklad o vybavení reklamácie žalovaný vydal už dňa 25. 9. 2014. Prílohou tohto dokladu boli aj chýbajúce doklady o montáži a schválení ťažného zariadenia. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka uplatnila reklamáciu výrobku počas prvých 12 mesiacov od kúpy, žalovaný v súlade s ust. § 18 ods. 6 ZOS (bod 36 tohto odôvodnenia) ako predávajúci mohol reklamáciu vybaviť odôvodneným zamietnutím len na základe odborného posúdenia vypracovaného znalcom z odboru cestnej dopravy (odvetvie technický stav cestných vozidiel) dňa 28. 8. 2014. Žalovaný zároveň žalobkyňu vyzval na prevzatie predmetného motorového vozidla. Žalobkyňa však listom zo dňa 4. 11. 2014 od kúpnej zmluvy odstúpila pre reklamované vady a navyše aj z dôvodu, že reklamácia nebola vybavená v zákonnej 30-dňovej lehote od jej uplatnenia, resp. pre nedodržanie ust. § 18 ods. 3 ZOS. K žalobkyňou namietanej skutočnosti, že došlo k pozmeňovaniu údajov o najazdených kilometroch, vyhodnotil, že žalovaný predloženými listinami preukázal svoje tvrdenie o oprave údajov o najazdených kilometroch zistených spol. CEBIA, s.r.o., ktorú skutočnosť žalovaný oznámil žalobkyňi listom zo dňa 9. 12. 2014.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala vrátenia zaplatenej kúpnej ceny (a iných peňažných nárokov) z dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia zo zrušenej zmluvy v dôsledku odstúpenia od zmluvy žalobkyňou (§ 48 ods. 2 a § 457 OZ), pričom žalovaný namietal neplatnosť odstúpenia od zmluvy, poslednou nezodpovedanou otázkou zostala platnosť, príp. neplatnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy, a teda či v dôsledku prípadne platne učiného právneho úkonu odstúpenia od zmluvy došlo aj k zrušeniu kúpnej zmluvy. Z predložených listín, ani zo skutkových tvrdení sporových strán súd prvej inštancie nezistil, že by si účastníci zmluvného vzťahu dohodli odstúpenie od zmluvy zo strany predávajúcej (žalobkyne) inak, ako je uvedené v OZ, režimu ktorého podlieha zmluvný vzťah v prejednávacom prípade. Nasvedčuje tomu aj právne odôvodnenie žaloby. Žalobkyňa dôvodila, že k odstúpeniu od zmluvy pristúpila s poukazom na ust. § 623 ods. 1 OZ. Argumentoval, že aby bolo možné hovoriť o zodpovednosti za vadu veci, vec musí vykazovať vadu v čase jej prevzatia alebo v záručnej dobe. Za vadu veci treba považovať predovšetkým nedostatky vlastností veci, pričom je potrebné vychádzať z obsahu zmluvy, z vyhlásenia predávajúceho o vlastnostiach veci, z príslušných technických alebo iných noriem určujúcich vlastnosti veci. Za vadu treba považovať aj absenciu takých vlastností, ktoré sa pri veci rovnakého druhu všeobecne predpokladajú. Ak vec vykazuje vady, má to dôsledky uvedené v ust. §§ 618 a nasl. OZ. Ak ide o vec predávanú za nižšiu cenu (§ 618 OZ) alebo ak bola predaná už použitá vec (§ 619 OZ), a inak sú splnené podmienky na výmenu veci, kupujúci má právo na primeranú zľavu. S poukazom na ust. § 619 ods. 1 veta druhá a tretia OZ, podľa ktorého pri použitých veciach nezodpovedá (predávajúci) za vady vzniknuté ich použitím alebo opotrebením a pri veciach predávaných za nižšiu cenu nezodpovedá za vadu, pre ktorú bola dojednaná nižšia cena, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nezodpovedá za žalobkyňou uvádzané vady. Mal za nepochybné, že v danom prípade išlo o predaj/kúpu ojazdeného (použitého) motorového vozidla, predávaného za nižšiu cenu, pričom žalovaný ako predávajúci žalobkyňu ako kupujúcu dostatočným spôsobom upozornil na všetky vady, ktoré vozidlo malo tak, ako to vyplýva z protokolu o skúšobnej jazde a odovzdaní vozidla. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný vo všeobecnosti predávané vozidlá kategorizuje v závislosti od počtu najazdených kilometrov, veku vozidla a v súčinnosti s kupujúcim v protokole zaznamenáva vady jednotlivých technických agregátov vozidla (motor, palivový systém, prevodovka, riadenie, náprava, pohony, spojka,

brzdy), či interiéru, karosérie, príp. ostatnej výbavy a kupujúcim zákazníkom odporúča dôkladnú technickú kontrolu, vykonanie opráv a výmeny poškodených a opotrebených súčiastok. Uviedol, že tak tomu bolo aj v tomto prípade, pričom žalovaný práve v súčinnosti so žalobkyňou (resp. jej priateľom) doplnil do protokolu aj údaj o zistenej nadmernej hlučnosti spojky. Žalobkyňa potvrdila, že mala možnosť skúšobnej jazdy (najmenej 5 km), ako aj možnosť obhliadky vozidla, ktorú aj využila. Žalobkyňa si pri uzatváraní zmluvy a protokolu, resp. pri preberaní vozidla bola vedomá, že predávané vozidlo je použité, v opotrebovanom, horšom technickom stave a ako je zrejmé aj z mailovej komunikácie jej priateľa, vedela aj o nadmernej hlučnosti spojky, či o počuteľnom klepaní pri voľnobehu, o zdroji ktorej mechanik žalovaného informoval žalobkyňu, resp. jej priateľa tak, že sa jedná o vadu dvojhmotného zotrvačníka. Napriek tomu sa žalobkyňa rozhodla zmluvu podpísať a vozidlo prevziať. Za účelom reklamácie vozidlo pristavila do prevádzky žalovaného dňa 27. 8. 2014 (teda po 21 dňoch po prevzatí vozidla), pričom s vozidlom za tento čas najazdila ďalších 1.411 km. Aj s ohľadom na závery odborného posudku súd prvej inštalácie uzavrel, že žalobkyňou vytknuté vady motorového vozidla (vadný EGR ventil, vadná spojka a dvojhmotný zotrvačník) nie je možné považovať za vady, ktoré sú vadami, ktoré nemožno odstrániť a ktoré bránia tomu, aby sa vec (motorové vozidlo) mohla riadne užívať ako vec bez vady, resp. že by išlo o odstrániteľné vady vo väčšom rozsahu, pre ktoré vozidlo nemožno riadne užívať. Z ostatných žalobkyňou uvedených väd v dôsledku uplatnenej reklamácie došlo k dodatočnému odstráneniu väd, a to zaslaním dokladov o montáži a schválení ťažného zariadenia, ako aj opravou nesúladných záznamov o počte najazdených kilometrov z histórie vozidla. Z vykonaného dokazovania s poukazom na vyššie uvedené jednoznačne uzavrel, že žalobkyňa voči žalovanému pri uplatnení si práva zo zodpovednosti za vady nepostupovala správne, keď od kúpnej zmluvy odstúpila, a keďže jej v dôsledku neplatného odstúpenia od zmluvy nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol a súd prvej inštalácie zároveň nezistil žiadne porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4. O náhrade trov konania súd prvej inštalácie rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. marca 2024 sp. zn. 4Co/67/2022 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštalácie zo dňa 10. 02. 2022 č. k. 12C/54/2015-326 potvrdil (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. (II. výrok)

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Súd prvej inštalácie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobkyne proti žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom jej odstúpenia od kúpnej zmluvy o predaji motorového vozidla stotožnil a konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Odvolací súd sa plne stotožnil s ustálením skutkového stavu súdom prvej inštalácie, ktorý logicky, a teda zákonu zodpovedajúcim spôsobom vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď zistil, že strany sporu uzavreli dňa 06. 08. 2014 kúpnu zmluvu o predaji automobilu zn. Škoda Octavia s dátumom prvej evidencie dňa 12. 11. 2009 so stavom tachometra 138.851 km za kúpnu cenu 7.179 eur. Išlo teda o kúpu ojazdeného vozidla, keď pred kúpou vozidla bola absolvovaná skúšobná jazda s ním, pričom podľa protokolu o nej bola žalobkyňa upovedomená žalovaným, že vozidlo spadá do jeho kategórie C, t. j. jeho technický stav je horší ako stav dobrý, nakoľko je značne ovplyvnený vekom, nadmerným opotrebovaním základných technických agregátov a počtom najazdených km. Žalovaný v takom prípade odporúčal kupujúcemu dôkladnú technickú kontrolu. Dokazovaním došlo k správne zisteniu, že žalobkyňa na realizáciu úkonov spojených so skúšobnou jazdou a s rozhodnutím (pomocou pri rozhodovaní) o kúpe vozidla splnomocnila minimálne konkludentným alebo ústnym spôsobom (t. j. zákonu zodpovedajúcim spôsobom, keďže nešlo o právne úkony vyžadujúce písomnú formu) P. L., ktorý kupoval automobil spolu so žalobkyňou, pričom v konaní nebolo sporné (žalobkyňou ani tvrdené), že všetky informácie týkajúce sa kupovaného vozidla sa dostali do dispozičnej sféry žalobkyne. Z protokolu o skúšobnej jazde vyplynulo, že výkon motora automobilu bol znížený, opotrebovaný, so zvýšenou hlučnosťou. Zvýšená bola aj hlučnosť riadenia, prevodovky, výfuku a spojky. Po najazdení

1.411 km 21 dní od zakúpenia vozidla dňa 07. 11. 2014 žalobkyňa od zmluvy uzatvorenej so žalovaným odstúpila. Úlohou súdu prvej inštancie a následne súdu odvolacieho bolo právne posúdiť platnosť tohto jednostranného právneho úkonu žalobkyne, ktoré nebolo medzi stranami sporu dojednané zmluvne, preto predmetom konania bolo prejudiciálne právne posúdenie naplnenia zákonných kritérií pre jeho platnosť. Odvolací súd mal za to, že pri tomto právnom posúdení pre rozhodnutie vo veci podstatnej právnej otázky sa súd prvej inštancie nedopustil omylu, nakoľko aplikoval správne zvolené právne normy, ktoré aj správne vyložil.

2.3. Vychádzajúc z dikcie právnych ustanovení § 597 ods. 1 a § 619 ods. 1 OZ odvolací súd zaujal právny názor, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru o neplatnosti odstúpenia žalobkyne od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným, nakoľko nedošlo k naplneniu zákonných kritérií pre platnosť tohto právneho úkonu. Motorové vozidlo zn. Škoda Octavia bolo opotrebovaným motorovým vozidlom, na ktorom žalobkyňa po jeho kúpe najazdila 1.411 km, t. j. nemalo vady, pre ktoré by nebolo spôsobilé užívania. Na vozidle sa vyskytli vady, a to vadný EGR ventil, vadná spojka, vadný dvojhmotný zotrvačník, ktoré boli správne súdom prvej inštancie v zmysle vykonaného dokazovania vyhodnotené ako vady spôsobené opotrebovaním vozidla, t. j. za ktoré predávajúci opotrebovanej veci v zmysle § 619 ods. 1 OZ nezodpovedá, a najmä vady odstrániteľné. Vytknutá vada súvisiaca s nedoložením dokladov k ťažnému zariadeniu bola žalovaným odstránená dňa 25. 09. 2014 v zákonnej lehote 30 dní od reklamácie zo dňa 27. 08. 2014, nakoľko súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie o uplatnení reklamácie dňa 26. 08. 2014, hoci k tomu bola v zmysle prejednávanej zásady civilného sporového konania i s ochranou spotrebiteľa ako slabšej strany sporu pre účely svojho úspechu v spore povinná. Z uvedeného dôvodu odvolací súd ani neposudzoval platnosť odstúpenia žalobkyne od zmluvy v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd právne uzatvoril, že i pri predaji opotrebovanej veci je najmä spotrebiteľ chránený právnym poriadkom Slovenskej republiky, avšak na druhej strane v záujme stabilizácie právnych vzťahov nemôže požívať súdnu ochranu spotrebiteľ, ktorý po riadnom a zo strany predávajúceho dodávateľa zákona zodpovedajúcom predaji opotrebovanej veci si realizáciu kúpy opotrebovanej veci rozmyslí a stratí o ňu záujem, keď jeho úlohou a povinnosťou pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorej predmetom je opotrebovaná vec, je zohľadniť jej stav a tomu zodpovedajúcu kúpnu cenu a znášať tak právne následky svojich právnych úkonov. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal v plnom rozsahu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala § 420 písm. f) CSP majúci za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces.

3.1. Žalobkyňa namietala, že v tomto spotrebiteľskom spore má postavenie slabšej strany, ktorá požíva ochranu, na čo súd v konaní dostatočne neprihliadol. Nemá tiež dostatok odborných znalostí, aby dokázala sama jednoznačne posúdiť technický stav kupovaného vozidla, aj keď na ňom vykonala skúšobnú jazdu. Poukázala na to, že pri zistených viacerých vadách ide o vady, ktoré ohrozujú zdravie a životy účastníkov cestnej premávky a majú za následok technickú nespôsobilosť vozidla k prevádzke v cestnej premávke a na pozemných komunikáciách (§ 4 ods. 1. písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke). Pri prevádzkovaní takéhoto technicky nespôsobilého vozidla ide dokonca o priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Je však zrejmé, že predávané vozidlo v čase predaja a kúpy nebolo technicky spôsobilé. V tomto prípade ide teda aj o porušenie zákazu predaja nebezpečných výrobkov v zmysle ust. § 6 ods. 1) v spojení s ust. § 2 písm. g) a h) Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. zo strany žalovaného. Bezpečným výrobkom je výrobok, ktorý za bežných alebo rozumne predvídateľných podmienok používania, inštalácie alebo údržby nepredstavuje po dobu určenú výrobcom, alebo po dobu obvyklej použiteľnosti nebezpečenstvo pre spotrebiteľa, alebo jeho používanie predstavuje pre spotrebiteľa vzhľadom na bezpečnosť a ochranu zdravia len minimálne nebezpečenstvo, alebo svojimi vlastnosťami zodpovedá požiadavkám podľa osobitného predpisu. Predmetné motorové

vozidlo však podľa skutočností zistených v konaní zjavne tieto kritéria nespĺňalo. Nebezpečným výrobkom je výrobok, ktorý nespĺňa požiadavky uvedené v § 2 písm. g). Zákona. Poukázala na to, že podľa § 6 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. spotrebiteľ má právo vrátiť výrobok, ktorý je nebezpečný, výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi. Ak spotrebiteľ uplatní toto právo, výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ je povinný vziať späť takýto výrobok a najneskôr v lehote do troch pracovných dní od prevzatia výrobku vrátiť spotrebiteľovi kúpnu cenu výrobku vrátane účelne vynaložených nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný preukázať. Výrobca alebo dovozca je povinný vziať späť výrobok, ktorý je nebezpečný, aj vtedy, ak spotrebiteľ nemá doklad o kúpe výrobku. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že predávajúci (žalovaný) zodpovedá za vady jazdeného vozidla, ktoré existovali v čase jeho prevzatia kupujúcim, a na ktoré predávajúci kupujúceho neupozornil bez ohľadu na to, či o nich vedel alebo nevedel, nakoľko ide o zodpovednosť objektívnu bez ohľadu na zavinenie. Existenciu takýchto väd jazdeného vozidla v čase jeho prevzatia kupujúcim (žalobkyňou) pokladala za preukázané. Podľa ust. § 508 ods. 2 Občianskeho zákonníka, „vada, ktorá sa prejaví do šiestich mesiacov odo dňa prevzatia plnenia, sa považuje za vadu, ktorá bola už v deň prevzatia, ak to neodporuje povahe veci alebo ak scudziteľ nepreukáže opak“, čo žalovaný nepreukázal. Predávajúci preto zodpovedá za vady, ktoré má predaná vec pri prevzatí kupujúcim. Ak ide o vadu, ktorú nemožno odstrániť a ktorá bráni tomu, aby sa vec mohla riadne užívať ako vec bez vady, má kupujúci právo na výmenu veci alebo má právo od zmluvy odstúpiť, čo i urobil. Tie isté práva prislúchajú kupujúcemu, ak ide síce o odstrániteľné vady, ak však kupujúci nemôže pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet väd vec riadne užívať, čo je tento prípad. Ak ide o iné neodstrániteľné vady, má kupujúci právo na primeranú zľavu z ceny veci. Ak ide o použitú vec, zaniknú práva zo zodpovednosti za vady, ak neboli uplatnené do 24 mesiacov odo dňa prevzatia použitej veci kupujúcim alebo do doby, na ktorej sa predávajúci a kupujúci dohodli podľa § 620 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. - záručná doba. V zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z., § 18, predávajúci rozhodne o reklamácií ihneď, v zložitých prípadoch do troch pracovných dní. Do tejto lehoty sa nezapočítava čas potrebný na odborné posúdenie vady. Vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní. Po uplynutí tejto lehoty má spotrebiteľ rovnaké práva, akoby išlo o chybu, ktorú nemožno odstrániť a po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy tiež odstúpiť (§ 18 ods. 4). Predávajúci nerozhodol o reklamácií ihneď, ako bola oznámená a ani o nej nerozhodol v stanovenej lehote, čo znamená, že v každom prípade išlo o vady neodstrániteľné. (NS SR 6MCdo/16/2011). Žalobkyňa aj preto bola oprávnená od zmluvy odstúpiť, resp. vrátiť nebezpečný výrobok. Podľa ust. § 597 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., ak dodatočne vyjde najavo vada, na ktorú predávajúci kupujúceho neupozornil, má kupujúci právo na primeranú zľavu z dojednanej ceny zodpovedajúcu povahe a rozsahu vady; ak ide o vadu, ktorá robí vec neupotrebitelnou, má tiež právo od zmluvy odstúpiť. Právo odstúpiť od zmluvy má kupujúci aj vtedy, ak ho predávajúci ubezpečil, že vec má určité vlastnosti, najmä vlastnosti vymienené kupujúcim, alebo že nemá žiadne vady, a toto ubezpečenie sa ukáže nepravdivým. Vzhľadom na charakter zistených väd, teda nie len jednu, pokladala za nepochybné, že ide o vady, ktoré robia vozidlo neupotrebitelné na prevádzku na cestných komunikáciách a zakladajúce preto právo kupujúceho od kúpnej zmluvy odstúpiť. Vozidlo teda ani nemalo vlastnosti vymienené kupujúcim a ani tie, o ktorých ju predávajúci ubezpečil, t. j. že je technicky spôsobilé na riadnu prevádzku na cestných komunikáciách. S uvedenou argumentáciou, skutkovým stavom, osobitnou úpravou prejednávania a rozhodovania sporov o ochranu slabšej strany (Druhá hlava, Prvý diel CSP), ako i súvisiacimi právami žalobkyne (Iura novit curia) sa však súd v rozsudku nevyporiadal, pričom Občiansky zákonník v žiadnom ustanovení neurčuje povinnosť, aby obsahom odstúpenia od zmluvy bolo aj uvedenie dôvodu, pre ktorý niektorá zmluvná strana od zmluvy odstupuje, či môže výrobok vrátiť a tieto dôvody má súd preto dôsledne skúmať sám. Každý má Ústavou, zákonom ako i Listinou základných práv a slobôd zaručené právo na spravodlivý proces, do obsahu ktorého patria najmä rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ako vyplýva z uvedeného vyššie, tieto práva však súd žalobkyne uprel, a tým porušil jej právo na spravodlivý proces. Zo všetkých v konaní vykonaných dôkazov, zistení a uvedených dôvodov sa domnievala, že ako žalobkyňa riadne a po práve odstúpila od predmetnej kúpnej zmluvy, vrátila nebezpečný výrobok a má preto právo na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny. Súd prvej inštancie teda o. i. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho

rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.2. S poukazom na uvedené dôvody dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pretože dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. K námietkam dovolateľky týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobkyňa namietala nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazovala na to, že v tomto spotrebiteľskom spore má postavenie slabšej strany, ktorá požíva ochranu, na čo súd v konaní dostatočne neprihliadol. Nemá tiež dostatok odborných znalostí, aby dokázala sama jednoznačne posúdiť technický stav kupovaného vozidla, aj keď na ňom vykonala skúšobnú jazdu.

13.1. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd poukazuje na bod 35 - 36 rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v spojitosti so súdom prvej inštancie vo svojich rozhodnutiach dospeli k nasledovnému:

„35. Vychádzajúc z dikcie citovaných právnych ustanovení odvolací súd zaujal právny názor, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o neplatnosti odstúpenia žalobkyne od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným, nakoľko nedošlo k naplneniu zákonných kritérií pre platnosť tohto právneho úkonu. Motorové vozidlo zn. Škoda Octavia bolo opotrebovaným motorovým vozidlom, na ktorom žalobkyňa po jeho kúpe najazdila 1.411 km, t. j. nemalo vady, pre ktoré by nebolo spôsobilé užívania. Na vozidle sa vyskytli vady, a to vadný EGR ventil, vadná spojka, vadný dvojhmotný zotrvačník, ktoré boli správne súdom prvej inštancie v zmysle vykonaného dokazovania vyhodnotené ako vady spôsobené opotrebovaním vozidla, t. j. za ktoré predávajúci opotrebovanej veci v zmysle § 619 ods. 1 OZ nezodpovedá, a najmä vady odstrániteľné. Výtknutá vada súvisiaca s nedoložením dokladov k ťažnému zariadeniu bola žalovaným odstránená dňa 25. 09. 2014 v zákonnej lehote 30 dní od reklamácie zo dňa 27. 08. 2014, nakoľko súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie o uplatnení reklamácie dňa 26. 08. 2014, hoci k tomu bola v zmysle prejednávanej zásady civilného sporového konania i s ochranou spotrebiteľa ako slabšej strany sporu pre účely svojho úspechu v spore povinná. Z uvedeného dôvodu odvolací súd ani neposudzoval platnosť odstúpenia žalobkyne od zmluvy v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

36. Odvolací súd právne uzatvára, že i pri predaji opotrebovanej veci je najmä spotrebiteľ chránený právnym poriadkom Slovenskej republiky, avšak na druhej strane v záujme stabilizácie právnych vzťahov nemôže požívať súdnu ochranu spotrebiteľ, ktorý po riadnom a zo strany predávajúceho dodávateľa zákonom zodpovedajúcim predaji opotrebovanej veci si realizáciu kúpy opotrebovanej veci

rozmyslí a stratí o ňu záujem, keď jeho úlohou a povinnosťou pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorej predmetom je opotrebovaná vec, je zohľadniť jej stav a tomu zodpovedajúcu kúpnu cenu a znášať tak právne následky svojich právnych úkonov.“ Preto ak dovolateľka namieta, že odvolací súd v spojitosti so súdom prvej inštancie neposúdil jej spor ako spotrebiteľský, nezakladá sa jej tvrdenie na pravde.

13.2. Ďalej dovolateľka poukázala na porušenie ustanovenia ust. § 6 ods. 1) v spojení s ust. § 2 písm. g) a h) Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. zo strany žalovaného, a tiež na to, že odvolací súd sa s predmetnou námietskou nijakým spôsobom nevysporiadal. Dovolací súd v súvislosti s namietaným poukazuje na to, že súd rozhoduje v zmysle § 153 ods. 1 CSP na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (ako i na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné), teda nezisťuje skutočný stav veci, ale skutkový stav veci, ktorý je výsledkom dôkaznej aktivity strán konania, t. j. do akej miery si splnia svoju povinnosť označiť alebo predložiť dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, pričom miera splnenia tejto povinnosti zásadne predurčuje skutkový záver súdu, ako základ právneho posúdenia uplatneného nároku. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Na odvrátenie fikcie nespornosti (§ 151 ods. 1 CSP) skutkových tvrdení protistrany nepostačuje ich generálne popretie, ako to tvrdí dovolateľ, ak strana neuvedie vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach, k čomu v súvislosti s vyššie uvedenými kritériami nedošlo.

13.3. Odvolací súd postupoval procesne správne, keď argumentoval, že nevzhliadol dôvody na pripustenie nových skutkových tvrdení, či nového popretia skutkových tvrdení, predstavujúcich prostriedky procesnej obrany, uplatňovaných žalobkyňou až v odvolacom konaní (§ 366 CSP), keďže nebolo ani tvrdené, že žalobkyňa nemohla bez svojej viny použiť už v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdenia o nebezpečnom výrobku. Odvolací súd preto správne kvalifikoval nové tvrdené skutočnosti ako neprípustné novoty (§ 366 CSP), na ktoré odvolací súd, viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), nemohol prihliadať.

13.4. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu (vrátane žalobkyne) boli v priebehu prvoinštančného konania poučené podľa § 154 CSP o tom, že skutočnosti a dôkazy musia predložiť alebo označiť (resp. uplatniť) prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá v materiálnom zmysle znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie. Dovolací súd dáva v tomto smere do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou i predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení (sp. zn. 9Cdo/169/2020).

13.5. Dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa mala dostatočný priestor uplatniť nové tvrdenia ešte v konaní pred súdom prvej inštancie, preto odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedenú zásadu koncentrácie konania, nemohol na neprípustné novoty (§ 366 CSP) prihliadať a vychádzať z účinne nepopretých a nesporných skutočností.

13.6. Nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v článku 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 336/2019). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva nedostatočnosť, či nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, a to napriek tej skutočnosti, že v odôvodnení jeho rozhodnutia absentovalo vyporiadanie sa s námietskou týkajúcou sa nebezpečného výrobku. Navyše pokiaľ sa žalobkyňa odvolávala na ustanovenie, ktorého znenie v čase vzniku právneho vzťahu znelo § 6 ods. 1, na trh možno uviesť, ponúkať alebo predávať len bezpečné výrobky, to neplatí pre použité

výrobky dodané ako starožitnosti alebo pre výrobky, ktoré sa majú pred použitím opraviť alebo obnoviť, ak o tom dodávateľ preukázateľne informoval osobu, ktorej výrobok dodáva, žalovaný bol oprávnený predat' použité motorové vozidlo, nakoľko aj informoval žalobkyňu o potrebe opravy jednotlivých častí, ako to vyplýva z preberacieho protokolu a popisu opotrebovaných častí, ale aj na základe záverov odborného posudku, podľa ktorého žalovaný zamietol reklamáciu žalobkyne, nakoľko žalobkyňou vytknuté vady vadný EGR ventil, vadná spojka a dvojhmotný zotrvačník - nepredstavujú vady, ktoré nemožno odstrániť a ktoré bránia tomu, aby sa vec (motorové vozidlo) mohla riadne užívať ako vec bez vady, resp. že by išlo o odstrániteľné vady vo väčšom rozsahu, pre ktoré vozidlo nemožno riadne užívať, preto dovolací súd aj s ohľadom na tú skutočnosť, že žalobkyňa pred samotnou reklamáciou najazdila na spornom vozidle 1.100 km, konštatuje, že predmetné námietky sa javia ako zavádzajúce a účelové.

13.7. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Dovolací súd vzhľadom na namietané konštatuje, že sa odvolací súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s predmetnými námietkami a za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

17. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné

poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo, na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17.1. Skutočnosť, že dovolateľka sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobkyňa preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Žiada sa doplniť, že pokiaľ dovolateľka v súvislosti s prípustnosťou dovolania vyvodzovanou z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd poukazuje na právny názor veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý vyjadril v uznesení z 19. apríla 2016 sp. zn. 1VCdo/2/2017, „nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

19. Dovolací súd nezistiac porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.